

opusdei.org

18. Novembra noskaņā - Pāvesta Franciska uzruna Domas Baznīcā

Rīgas Domā Francisks aicināja
“atskaņot Evaņģēlija melodiju”
visās dzīves jomās.

18. Novembra svētku noskaņā
atkārtojam viņa uzrunu.

23.11.2020

Esmu priecīgs par iespēju satikties ar
jums šajā zemē, kas ir pazīstama ar
savu cieņas, sadarbības un
draudzības ceļu starp dažādām

kristīgajām Baznīcām, kuras ir spējušas radīt vienotību, saglabājot katras bagātību un vienreizīgumu. Atļaušos teikt, ka tas ir «dzīvs ekumenisms», kas ir viena no Latvijas īpašajām pazīmēm. Bez šaubām, tas ir iemesls cerībai un pateicībai.

Paldies arhibīskapam Jānim Vanagam par to, ka viņš ir vēris vaļā šī nama durvis, lai mēs varētu satikties lūgšanai. Šis nams, šī katedrāle jau vairāk nekā 800 gadus uzņem sevī šīs pilsētas kristīgo dzīvi; tā ir arī uzticama lieciniece daudziem mūsu brāļiem un māsām, kas ir nākuši šeit, lai pielūgtu, lūgtos, uzturētu ticību pārbaudījumu laikos un rastu drosmi, lai ietu cauri netaisnīguma un ciešanu piepildītiem brīžiem. Šodien šis nams mūs uzņem, lai Svētais Gars mūs ietērtu dialoga, sapratnes, savstarpējās cieņas un brālības bruņās (sal. *Ef* 6,13-18).

Šajā katedrālē atrodas vienas no vecākajām Eiropas ērģelēm, kas atklāšanas brīdī ir bijušas vislielākās ērģeles pasaulē. Varam iedomāties, kā tās ir pavadījušas visu to cilvēku dzīvi, radošumu, iztēli un dievbijību, kuri ir ļāvušies to melodijai. Tas ir bijis Dieva un cilvēku instruments, lai celtu uz augšu skatienus un sirdis. Šodien tās ir šīs pilsētas un šīs katedrāles emblēma. *Vietējam* iedzīvotājam tās ir kas vairāk nekā tikai monumentālās ērģeles, tās ir viņa dzīves, tradīcijas un identitātes daļa. Savukārt *tūristam* tās, protams, ir mākslas objekts, kas jāiepazīst un jānofotografē. Un šeit vienmēr tiekam pakļauti briesmām: no vietējiem kļūt par tūristiem, mūsu identitāti pārvēršot par pagātnes objektu, tūristu piesaistīšanas līdzekli un muzeja eksponātu, kas atgādina par kāda laikmeta notikumiem, un kuram ir augsta vēsturiska vērtība, bet kurš vairs nespēj likt trīsēt savu klausītāju

sirdīm. Tieši tāpat var notikt arī ar ticību. Mēs varam vairs nejusties kā vietējie kristieši un kļūt par tūristiem. Vēl vairāk, varam apgalvot, ka visa mūsu kristīgā tradīcija var piedzīvot tādu pašu likteni: tā var tikt reducēta līdz pagātnei un, ieslēgta mūsu baznīcas sienās, vairs nespēj intonēt melodiju, kas būtu spējīga virzīt un iedvesmot savu klausītāju dzīves un sirdis. Tomēr, kā to apstiprina nupat dzirdētais Evaņģēlijs, mūsu ticība nav paredzēta slēpšanai, bet gan tai jātiek pazītai un jābūt klātesošai dažādās sabiedrības jomās, lai visi varētu raudzīties tās skaistumā un tikt tās gaismas apgaismoti (sal. *Lk* 11,33). Ja Evaņģēlija mūzika vairs netiek atskaņota mūsu dzīvē un tiek pārveidota par skaistu pagātnes partitūru, tā vairs nespēs izjaukt žņaudzošo vienmuļību, kas liedz dzīvot cerībai, tādējādi padarot neauglīgus visus mūsu pūļņus.

Ja Evaņģēlija mūzika vairs nevibrē mūsos, tad būsīm zaudējuši no līdzcietības izrietošo prieku, no palāvības dzimstošo maigumu, spēju izlīgt, kuras avots ir apziņā, ka mums ir piedots un tiekam sūtīti.

Ja Evaņģēlija mūzika pārstāj skanēt mūsu mājās, mūsu laukumos, darba vietās, politikā un ekonomikā, tad būsīm apdzēsuši melodiju, kas rosināja cīnīties par ikviena vīrieša un sievietes cieņu, neraugoties uz viņu izcelsmi. Mēs būsīm ieslēgušies katrs «savā», aizmirstot par «mūsu»: mūsu kopīgajām mājām, kas ir domātas visiem.

Ja Evaņģēlija mūzika pārstāj skanēt, būsīm zaudējuši skaņas, kas aizvedīs mūsu dzīvi uz debesīm, pastiprinot vienu no mūslaiku lielākajiem ļaunumiem: vientulību un izolāciju. Tā ir slimība, kas rodas tajā, kuram nav nekādu saikņu un kuru var sastapt likteņa varā pamestajos

vecajos cilvēkos, tāpat kā jauniešos bez pieturas punktiem un nākotnes iespējām (sal. *Uzruna Eiropas Parlamentā* , 2014. gada 25. novembrī).

Tēvs, «lai visi būtu viens [...], lai pasaule ticētu» (Jņ 17,21). Paldies Dievam, šie vārdi turpina spēcīgi atbalsoties mūsu vidū. Tas ir Jēzus, kurš pirms sava upura lūdz Tēvu. Tas ir Jēzus Kristus, kurš, tieši raugoties uz savu krustu un uz mūsu daudzo brāļu un māsu krustu, nebeidz lūgt Tēvu. Šis nemitīgais un nemainīgais lūgums iezīmē ceļu un norāda virzienu. Iegrimuši Viņa lūgšanā, ticot uz Viņu un Viņa Baznīcai, ilgojamies pēc žēlastības kopības, kas kopš mūžiem ir pie Tēva (sal. SV. JANIS PAVILS II, Ekciklika *Ut unum sint* , 9). Uzlūkojot daudzo jauniešu, veco ļaužu un bieži vien ļaunprātīgai izmantošanai, bezjēdzībai, iespēju trūkumam un vientulībai pakļauto bērnu ciešanu krustu, mēs atklājam

vienīgo iespējamo ceļu
ekumenismam. Raugoties Tēvā un
mūsos, Viņa brāļos un māsās, Jēzus
nepārstāj lūgt: lai visi būtu viens.

Šodien sūtība pieprasa no mums
vienotību; misija pieprasa no mums
izbeigt lūkoties pagātnes
ievainojumos un atmest ikvienu
vienīgi uz sevi vērstu attieksmi, lai
varētu fokusēties uz Skolotāja
lūgšanu. Misija ir tā, kas pieprasa, lai
Evaņģēlija mūzika nebeigtu skanēt
mūsu laukumos.

Daži varētu iebilst, sakot: laiki, kuros
dzīvojam, ir grūti un sarežģīti. Citi
varētu domāt, ka mūsu sabiedrībā
kristieši arvien mazāk spēj kaut ko
ietekmēt vai rīkoties neskaitāmu
faktoru dēļ, kā, piemēram,
sekulārisms vai individuālisma
loģika. Tas nedrīkst mūs iedzīt
noslēgtības, aizsardzības un noteikti
ne padošanās stājā. Mums noteikti
jāatzīst, ka šie nebūt nav viegli laiki,

jo īpaši tiem mūsu daudzajiem brāļiem un māsām, kuri šodien savā miesā piedzīvo trimdu un pat mocekību ticības dēļ. Tomēr viņu liecība ļauj mums atklāt, ka Kungs arvien turpina aicināt priecīgi, pateicīgi un radikāli izdzīvot Evaņģēliju. Ja Kristus mūs ir atradis par cienīgiem dzīvot šajos laikos, šajā stundā — vienīgajā, kas mums ir, tad mēs nevaram pieļaut, ka mūs pieveic bailes, nedz arī ļaut, lai šī stunda paiet, neuzņemot to ar uzticības prieku. Kungs dāvās spēkus, lai katru laikmetu, katru brīdi, katru situāciju pārvēstu iespējā kopībai un izlīgumam ar Tēvu un brāļiem, jo īpaši ar tiem, kuri šodien tiek uzskatīti par zemākiem vai atmetamiem. Ja Kristus mūs ir atzinis par cienīgiem atskaņot Evaņģēlija melodiju, vai tad pārstāsim to darīt?

Vienotība, uz kādu Kungs mūs aicina, vienmēr ir misionāra vienotība, kas

pieprasa iziet un sasniegt mūsu
cilvēku un mūsu kultūru sirdis,
sasniegt postmoderno sabiedrību,
kurā dzīvojam, «kur veidojas jaunas
pieejas un paradigmas, ar Jēzus
Vārdu jāaizsniedz pilsētas dvēseles
dziļākais kodols» (Apust.

pamudinājums *Evangelii gaudium* ,
74). Šo ekumenisko sūtību spēsīm
īstenot vienīgi tad, ja ļausim mūs
piesātināt Kristus Garam, kurš ir
spējīgs «salauzt visas garlaicīgās
shēmas, kurās cenšamies Viņu
ieslodzīt, Viņš mūs pārsteidz ar savu
nemitīgo dievišķo radošumu. Katru
reizi, kad cenšamies atgriezties pie
avotiem un atgūt Evaņģēlija
sākotnējo svaigumu, mums atklājas
jauni ceļi, radošas pieejas, citas
izteiksmes formas, daiļrunīgākas
zīmes, vārdi, kas mūsdienu pasaulē
nes atjaunotu jēgu» (Turpat, 11).

Dārgie brāļi un māsas, lai mūsu vidū
turpina skanēt Evaņģēlija mūzika!
Lai nebeidz atskanēt tas, kas ļauj

mūsu sirdij turpināt sapņot un
tiekties pēc dzīves pilnības, uz kādu
Kungs aicina mūs visus: būt par viņa
mācekļiem-misionāriem pasaulē,
kurā dzīvojam.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/18-
novembra-noskana-pavesta-franciska-
uzruna-domas-baznica/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/18-novembra-noskana-pavesta-franciska-uzruna-domas-baznica/) (9.08.2025)